

Strhující psychologický thriller o vině, šílenství a posedlosti...

ELIZABETH NOREBÄCK

MÁŠ MĚ
V KRVÍ

MÁŠ MĚ V KRVI

© Elisabeth Norebäck, 2017
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blanka Rozsypalová, 2020
Cover © Kreatika s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-772-3 (pdf)

**MÁŠ MĚ
V KRVI**

ELISABETH NOREBÄCK

VENETA

STELLA

Ležím na zemi.

Nohy mám přitažené k tělu, ruce kolem kolen.

Nádech. Výdech.

Tep mi pulzuje v uších, bolest břicha přešla do pocitu, že budu zvracet, a už jsem se přestala třást.

Jmenuju se Stella Widstrandová, ne Johanssonová. Je mi třicet devět, ne devatenáct. A už nemívám záchvaty paniky.

Místnosti vládne šedé podzimní světlo. Slyším déšť, venku ještě pořád lijí. Má ordinace vypadá pořád stejně. Velká okna, mechově zelené zdi. Obraz s širokou krajinou, dřevěná podlaha a na ní ručně tkaný koberec. Můj starý, otlučený stůl, křesla v rohu hned u vchodu. Vzpomínám si, jak jsem si to tu sama zařídila, jak jsem se pečlivě věnovala každyčkému detailu. Už si nevzpomínám, proč to bylo tak důležité.

Vždycky jsem si představovala, že ji jednoho dne najdu sama. Ne, že si najde ona mě. Možná ji za mnou dovedla zvědavost, možná chtěla zjistit, kdo jsem. Možná mi to chce vyčíst. Chce, abych na to nikdy nezapomněla.

Možná se přišla pomstít.

Trvalo spoustu let, než jsem dala svůj život znovu dohromady. Než jsem se dostala tam, kde jsem dnes. Ale i když

jsem nechala minulost minulostí, nikdy jsem nezapomněla. Na něco takového není možné zapomenout.

Ležím na zemi.

Nohy mám přitážené k tělu, ruce kolem kolen.

Nádech. Výdech.

Henrik mě dnes ráno před odchodem do práce políbil na tvář. Dala jsem si s Milem snídani, dovezla jsem ho do školy a pak jsem zamířila na Kungsholmen. Prostě obyčejný den. Zamlžená okna, na Tranebergském mostě byla zase zácpa, nad šedým jezerem Mälaren byl závoj z mlhy a ve městě nebylo kde zaparkovat.

Ona byla objednaná hodinu před pauzou na oběd. Zatukala, otevřela jsem dveře a hned ji poznala. Podaly jsme si ruce, představily jsme se. Řekla, že se jmenuje Isabelle Karlssonová.

Ví, jak se jmenuje doopravdy?

Pověsila jsem její promočenou bundu. Prohodila jsem něco o počasí a pobídla jsem ji, ať jde dál. Isabelle se na mě usmála a posadila se do jednoho z křesel. Měla doličky ve tvářích.

Zeptala jsem se, proč vyhledala pomoc. To dělám s každým pacientem, když se s ním setkám poprvé. Isabelle na to byla připravená. Svou roli sehrála velmi dobře a tvrdila, že od té doby, co jí zemřel otec, trpí spánkovou poruchou. Potřebovala pomoc se zpracováním zármutku po jeho smrti. Tvrdila, že má pocit, že neví co dál, že si není ničím jistá a že setkávání s jinými lidmi je pro ni obtížné.

Všechno měla dobře nacvičené.

Proč?

Mohla klidně říct, jak to je. Nemusela skrývat pravý důvod toho, proč přišla.

Je jí dvaadvacet. Středně vysoká, postavu má jako přesýpací hodiny, útlý pas. Krátké, nenalakované nehty. Nemá tetování ani piercingy. Nemá ani dírky v uších. Má rovné dlouhé

černé vlasy. Zmokly jí, leskly se kolem její bledé tváře a já jsem si pomyslela, že je krásná. Krásnější, než jsem si kdy představovala.

Vzpomínky na zbytek našeho rozhovoru mám zamlžené. Takhle zpětně si nemůžu vzpomenout na vlastní slova. Povíдалa jsem jí něco o dynamice skupinové terapie, možná něco o komunikaci nebo něco o tom, jak to, jak vnímáme sami sebe, rozhoduje o tom, jak se díváme na ostatní.

Isabelle Karlssonová mě pozorně poslouchala. Pohodila vlasy a znovu se usmála. Ale byla napjatá. Byla na pozoru.

Nejprve se mi udělalo špatně od žaludku, pak se mi začala motat hlava a na hrudi jsem cítila takový tlak, že jsem nemohla pořádně dýchat. Symptomy jsem poznala okamžitě. Omluvila jsem se, odešla jsem z místnosti a šla na toalety na chodbě. Srdce mi bilo jako o život, po zádech mi sjížděly kapičky studeného potu a tepání za očima vysílalo záblesky světla do celé hlavy. Zvedl se mi žaludek, padla jsem na kolena a snažila jsem se vyzvracet. Nešlo to. Sedla jsem si na zem, opřela se o kachličky a zavřela oči.

Přestaň myslet na to, co jsi udělala.

Přestaň na ni myslet.

Přestaň myslet.

Přestaň.

Po pár minutách jsem se k ní vrátila a pozvala ji na středěční skupinovou terapii, která začíná v jednu. Isabelle Karlssonová si oblékla bundu, vytáhla zpod ní vlasy a pohodila jimi. Chtěla jsem natáhnout ruku a dotknout se jich, ale ovládla jsem se.

Všimla si toho.

Všimla si mého zaváhání, mé snahy o kontakt.

Možná přesně v to doufala? Chtěla mě znejistit?

Přehodila si přes rameno kabelku, já jsem jí otevřela dveře a ona odešla.

O tomhle dni jsem snila. Říkala jsem si, jaké by to bylo, jak by k tomu došlo. Jak bych se cítila, co bych řekla. Takhle to být nemělo. A bolí to mnohem víc, než jsem si kdy dokázala představit.

Ležím na zemi.

Nohy mám přitažené k tělu, ruce kolem kolen.

Nádech. Výdech.

Vrátila se.

Je naživu.

„Isabelle!“

Slyším Johannu a otáčím se. Jsem zpátky v budově M na druhém konci kampusu. Pauza na oběd je skoro u konce, místnost je plná studentů a všechny židle a stoly jsou obsazené. Kolem oběda je tu vždy plno. Otočím se, ale Johannu si všimnu, až když vstane a zamává.

„Pojď k nám,“ volá na mě.

To je to poslední, co chci. Poslední hodinu jsem strávila jak na trní. Měla jsem pocit, že exploduju z toho, jak v sobě skrývám všechny emoce.

Smutek. Vztek. Nenávist. A jako kdyby to nestačilo, snažila jsem se to v sobě dusit. Usmívat se a chovat se mile. Být někým, kým nejsem.

Nejradši bych před přednáškou byla sama a snědla si svůj sendvič o samotě. Přemýšlela bych nad tím, co se stalo na terapii. *Ale já neumím říct ne.* Hodím si batoh přes rameno a prokličkuju kolem studentů, batohů na zemi, všech těch zelených stolů a červených židlí a stojím před ní.

Jestli mám o někom z lidí kolem sebe říct, že je můj kamarád, je to právě Johanna. A tak to je už od první příšerné hodiny na Královském technologickém institutu, kdy mě vzala pod svá ochranná křídla a nechala mě, abych se k ní nastěhovala. Proč? Nevím. Nemáme vůbec nic společného. Je ohromně zkušená, procestovala celý svět. Má fialové vlasy, náušnice v uších, piercing v nose a tetování na spodní části

zad. Na předloktí má druhé tetování, na kterém je jednorožec sršící oheň. Johanna je prostě sebevědomá a cool a ví, co chce.

Susie a Maryam, které sedí vedle ní, jsou vlastně taky fajn. Ale s Johannou se dokážu uvolnit a být sama sebou.

„Kde jsi byla?“ zeptá se mě Maryam. „Neviděla jsem tě na přednášce z matematiky.“

„Nebyla jsem tam,“ odpovím.

„Cože? To se fakt stalo?“ Susie si položí ruku na srdce. „Ještě se nestalo, že bys chyběla na přednášce.“

„Musela jsem si něco zařídit.“ Odtáhnou židli vedle ní, pověsím si na ni bundu a sednu si. Pořád mě překvapuje, že si někdo vůbec všímá toho, že existuju. Že si mě někdo všimne. Že jim třeba i chybím. Jsem zvyklá být neviditelná.

Z batohu si vytáhnou sendvič v plastovém obalu, který jsem koupila v trafikce 7-Eleven. Nevypadá úplně nejlépe, tak ho znovu hodím do tašky.

„Prší ještě?“ zeptá se mě Johanna.

„Jo, stejně jako ráno,“ odpovím.

„Pondělky,“ řekne Susie a začne listovat učebnicí mechaniky. „Rozumíte někdo tomuhle?“

„Minule jsem psala seminárku na hybnost těles,“ odpoví jí Johanna, „ale sama tomu moc nerozumím.“

Začnou se smát. I já se začnu smát. Ale část mě má pocit, jako bych byla uvězněná ve skleněné kleci a dívala se ven. Připadá mi, že mám dvě osobnosti. Jednu z nich vidí ostatní. Druhou vidím jen já. Mé skutečné já. A rozdíl mezi těmito osobami je ohromný. Uvnitř mě je oceán temnoty. *A taky mám sklony k tomu být příliš melodramatická.*

„Isabelle, ty tomu rozumíš, že jo?“ otočí se na mě Maryam. „Začínám trochu panikařit, měly bychom se začít učit na zkoušky.“

„Když si tu učebnici přečteš, budeš tomu rozumět,“ řeknu jí.

„No, jen to řekni. Kdybychom se místo paření učily, taky bychom tomu rozuměly,“ štouchne do mě Susie s úsměvem.

„Že je to tak?“ Johanna mi hodí ubrousek na hlavu. „Řekni to, Isabelle.“

„Myslíte si, že jsem nudná?“ řeknu. „Myslíte, že jsem suchar, šprt, co se neumí bavit? Beze mě byste byly nahraný, vy flákačky.“

Hodím ubrousek zpátky na Johannu a vyprsknu smíchy, když mi na hlavě přistanou další dva. Hodím je na Susie a Maryam a z našeho stolu se stane ubrouskové bojiště. Smějeme se a křičíme a všichni v jídelně se přidají a začnou skandovat a –

Zazvoní mi telefon.

Tohle dělám příliš často. Zmizím ve svém fiktivním vysněném světě. Přehrávám si v hlavě krátké filmy. Scénky, ve kterých se chovám spontánně a přirozeně jako všichni ostatní.

Vytáhnu mobil a podívám se na displej.

„Kdo to je?“ zeptá se Maryam. „Zvedneš to?“

Ukončím vyzvánění a dám mobil do tašky.

„Nic důležitého.“

Po přednášce jdu domů sama. Johanna jde za svým přítelem Axelem. Chtěla jsem jít domů hned po schůzce se Stelou vzhledem k tomu, jak vyčerpávající to bylo, ale nechtěla jsem ve škole přijít o nic důležitého.

Teď jsem v metru. Sama, jedna z mnoha neznámých tváří. Tohle je přesně to, co jsem tu nesnášela, když jsem se sem nastěhovala. Teď mi to nevadí. A po roce ve Stockholmu se tu už docela dobře vyznám. Ze začátku jsem se hrozně bála, že se ztratím. Pletla jsem si Hässelby a Hagsättru. Vždycky jsem se třikrát ujistila, že znám cestu ještě předtím, než jsem vyrazila. Hodně jsem to tu procestovala, navštívila většinu obchodů, které byly poblíž zastávek stockholmské hromadné dopravy.

Příměstským vlakem jsem dojela až na konečné stanice, byla jsem na všech zastávkách metra a už jsem se svezla i ve většině autobusů, co míří do centra města. Procházela jsem se po ostrovech Södermalm a Kungsholmen, ve čtvrtích Vasastan a Norrmalm, ale nejvíc v centru.

Prohlížím si spolucestující a předstírám, že o nich všechno vím. Ta paní s oranžovými vlasy a rubínovými brýlemi – ta chodí dvakrát týdně do fitka Friskis & Svettis, nosí barevné legíny z osmdesátek a bezostyšně tam okukuje chlapy.

Ten líbající se pár, co se drží za ruce: on je student medicíny, ona je učitelka na druhém stupni. Jedou domů do svého bytečku poblíž Brommaplanu. Něco si uvaří, pustí si film a usnou spolu na gauči. Ona se pak probudí, půjde do postele a on si otevře noťas a pustí si na netu porno.

Ten vysoký hubeňour v obleku, co se rozkašlal tak moc, až se z toho ohýbá: umírá na rakovinu plic. Nikdo neví, kolik času mu zbývá. Kolik času zbývá komukoliv z nás? Náš život může skončit každou chvíli. *Třeba dnes.*

Chybí mi táta. Od toho květnového dne utekly čtyři měsíce. Čtyři dlouhé a prázdné měsíce. Po tom, co se to stalo, jsem zjistila, že mu nebylo dobře už několik měsíců. Samozřejmě, že si nezašel k lékaři. Nic jsem nevěděla. Nemocný byl málokdy, tak proč by mě s tím zbytečně otravoval?

Říct, že se kvůli tomu cítím provinile, by ani zdaleka nestačilo. Domů jsem jezdila hrozně málo. Naposledy jsem ho viděla na Velikonoce. Nezůstala jsem ani na celý víkend.

Bylo to ode mě sobecké, že jsem se odstěhovala? Táta chtěl, abych tu příležitost využila. Podporoval mě v tom, abych ve městě zůstala, abych o víkendech chodila ven s přáteli a abych se osamostatnila.

Pravdu jsem se dozvěděla až po tom, co zemřel. A nikdy jí to neodpustím. Z celého srdce si přeju, aby umřela. Nenávídím ji.

Nenávidím ji.

Nenávidím ji.

Nenávidím ji.

STELLA

Probudím se v našem domě na ulici Alviksvägen v Brommě. Usnula jsem v naší posteli pod přikrývkou. Mám pocit, jako bych tu ležela už několik dní.

Řekla jsem Renatě, aby odvolala všechny dnešní pacienty, a svedla jsem to na migrénu. V dešti jsem si na St. Eriks-gatan mávla na taxík. A pak už si nic nepamatuju. Musela jsem tomu řidiči zaplatit, když mě sem dovezl, asi jsem vystoupila a šla dovnitř. Zula jsem si boty, sundala jsem si kabát a vyšla po schodech nahoru do ložnice. Ale nic z toho si nepamatuju.

Bolí mě oči. Hlava mě bolí, třeští a na chvíli si říkám, jestli jsem si to jen nepředstavovala. Jestli jsem si nepředstavovala, že mi do kanceláře přišla žena jménem Isabelle Karlssonová.

Kéž by tomu tak bylo.

Vyhýbání se trápení je základní lidský instinkt. Je normální snažit se utéct, spíš než postavit se bolesti čelem.

A já si přeju, abych utéct mohla.

Když uslyším Henrikův range rover parkovat u vjezdu, vstanu z postele a přejdu k oknu. Pořád ještě prší. Náš soused stojí v pláštěnce u plotu, má tam s sebou toho svého uštěkaného psíka. Milo vyskočí z auta a rozeběhne se k domu. Henrik souseda pozdraví a jde za Milem. Vstupní dveře se otevrou a slyším, jak mě zdraví. Zavřu na pár vteřinek oči, zhluboka se nadechnu a jdu dolů.

Milo kolem mě proběhne a zeptá se, co bude k večeři. Když mu řeknu, že nevím, odcourá se do obýváku a svalí se na jedno z křesel. Henrik zvedne z podlahy na chodbě můj kabát, pověsí ho a řekne, že se mi snažil dovolat.

Odpovím, že jsem si asi nechala mobil v kabelce. Podívá se na podlahu. Leží vedle mých bot. Zvedne ho a podá mi ho.

„Říkali jsme si, jestli se nemáme stavit pro jídlo,“ vysvětluje. „Večeři jsi žádnou neudělala.“ Spiš než věta tázací je to věta oznamovací.

„Neměla jsem čas.“

„Stalo se něco?“

„Proč myslíš?“

„Kde máš auto?“

Moje audi není u nás ve vjezdu, zůstalo zaparkované na Kungsholmenu.

„Jela jsem taxíkem.“

Henrik se na mě pořádně zblízka podívá. Dám mu rychlou pusu, vyhýbám se mu pohledem a jdu do kuchyně. Jde za mnou.

„Milo se musí najíst,“ řekne a otevře ledničku. „Za chvíli zase musí jít.“

Zapomněla jsem na dnešní basketbalový trénink. To se mi ještě nikdy nestalo. Sednu si k jídelnímu stolu a podívám se na telefon. Dva nepřijaté hovory a jedna esemeska. Henrik vytáhne z mrazáku jídlo v plastovém obalu a zavolá na Mila, že za chvíli bude jídlo na stole.

„A jaký jsi měla den?“ zeptá se po chvíli.

„Normální.“

„Všechno v pohodě?“

„Jo,“ odpovím.

„Určitě?“

„Určitě.“

Henrik zamíchá těstoviny a začne ohřívat boloňskou omáčku. Vypráví mi o tom, že chce příští víkend zajet za rodiči na venkov a něco o Milově sobotním basketbalovém zápasu. A taky o tom, jaký měl den v práci. Prostře stůl, položí na něj talíře, příbory, sklenice, do džbánu nalije vodu. Dál mluví o práci.

Je to pondělí jako každé jiné, sejdem se doma po dlouhém dni v práci a povídáme si v kuchyni. Manžel i syn jsou taky stejní. Na našem nádherném domě se nic nezměnilo. A i tak mi to všechno připadá cizí. Jako bych se proměnila v někoho jiného. Jako bych byla ve vlastním životě cizincem.

Henrik zavolá na Mila, že je večeře hotová. Z obýváku se neozve žádná odpověď. Zavolá na něj, ať už jde jíst, ale Milo tam zevluje dál. Jdu za ním do obýváku a přistoupím ke křeslu. Sundám mu sluchátka a z rukou mu vytrhnu iPad. Vyštěknou na něj, ať sebou hejbně. Nejprve vypadá zaraženě a pak otráveně. Odcourá se do kuchyně a posadí se ke stolu.

Když se Milo nedívá, Henrik mi položí ruku na rameno. Vím přesně, co tím chce říct. *Uklidni se. Co ti je?*

Měla bych mu říct, co se stalo. Měla bych si s ním promluvit. Nejsem člověk, který by před ostatními skrýval tajemství. Jsem koneckonců psycholožka a certifikovaná psychoterapeutka. O svých emocích mluvím nahlas, probírám je, snažím se problémům přijít na kloub. Obzvláště, když se jedná o něco, co by nám mohlo převrátit život vzhůru nohama. A Henrik je navíc můj nejlepší kamarád. Vždycky jsme si všechno říkali narovinu, mluvíme spolu o všem. Zná mě líp než kdokoliv na světě, a právě proto je těžké před ním něco tajit. Ani jsem před ním nikdy nic tajit nechtěla. Doteď.

Nedokážu pozřít ani sousto. Henrik a Milo se baví mezi sebou, ani nevím o čem. Slyším je, ale zároveň je neposlouchám. Myšlenkami se vrátím k ní.

Isabelle Karlssonová.

Přemýšlím, proč si říká takhle. Přemýšlím, kolik toho ví.

Milo nám říká o mega hustým kole, co by chtěl. Vytáhne telefon, aby nám ho ukázal. Omluvím se, vstanu od stolu a odejdu z kuchyně. Jdu do prádelny a snažím se uklidnit.

Záchvat paniky. Jediný za dvanáct let. Přestávám se ovládat a nemůžu s tím nic dělat. Panická hrůza a ochromující úzkost přebírají nad mým tělem velení, dobývají mé myšlenky i pocity. Jako když nastoupíte do nezastavitelného vlaku a musíte dojet až na konečnou. Na místo, kam jsem se už nikdy dostat nechtěla. Udělala bych cokoliv pro to, abych tam už znovu nemusela. Hrozně mě děsí představa, čemu všemu budu muset svou rodinu vystavit.

Kdybych věděla předem, co se na té schůzce stane, šla bych do toho? Kdybych věděla, kdo je, měla bych dost odvahy na to, abych se s ní sešla?

Pokud to tedy je ona.

Dokážu si představit, že se jí na to zeptám. Podívám se jí do očí, vyslovím tu otázku, budu sledovat, jak se má slova dostanou do jejího vědomí a spustí řetězovou reakci.

Ne, to nejsem já.

Pravda? Lež?

Ano, jsem to já.

Pravda? Lež?

Isabelle Karlssonové nevěřím. Jak bych taky mohla? Jak bych jí mohla věřit, když nemám nejmenší ponětí, co chce? Musím zjistit víc. Musím si být jistá.

Henrik stojí za mnou, položí mi ruce na paže.

„Co se děje?“ zeptá se. „Mluv se mnou, Stello.“

„Jsem unavená.“

„Je v tom víc,“ řekne. „Poznám, když se něco děje.“

Nevzdá to. Otočím se.

„Měla jsem den na hovno,“ odpovím. „Dostala jsem migrénu, musela jsem všechno zrušit a jela jsem domů.“ Naznačím,

že to je kvůli Lině, pacientce, se kterou jsem v poslední době měla problémy. Vidím na něm, že to pochopil. Věděla jsem, že si to tak vyloží.

Pohladí mě po tváři a obejmeme mě. Zeptá se mě, jestli mi volali z Inspekce zdravotnictví a sociální péče. Nevolali. Ještě ne.

Řekne mi, že poslední měsíce byly sice náročné, ale že to ve finále dobře dopadne. Dnes vezme Mila na trénink on a já můžu zůstat doma.

Postavím se ke kuchyňskému oknu a sleduju je, jak odjíždějí.

Jdi na půdu. Podívej se do té tašky.

Ta kabelka na půdě. Od té doby, co jsme se sem nastěhovali, jsem na ni nesáhla, ale i po dvanácti letech pořád vím, kde je. Nemám ani trochu chuť se do ní dívat. Jestli se do ní podívám, začnu zase šilet.

Před jednadvaceti lety se mi život rozbořil jako domeček z karet, ale já ho zase od základů vybudovala. Na to nesmím zapomenout. Rozhodla jsem se žít. Tehdy jsem neměla na výběr. Jediná alternativa byla smrt, což jsem udělat nemohla.

Soustředila jsem se na studium a na své životní cíle. O pět let později jsem potkala Henrika a zamilovala jsem se.

Pohřbila jsem ji. To neznamená, že jsem na ni zapoměla.
Podívej se do té kabelky na půdě.

Můj dnešní panický záchvat byl ojedinělá událost. Už se to nebude opakovat. A na půdu chodit nepotřebuju. To, co ve skutečnosti potřebuju, je spánek.

Když dojdu do ložnice, jsem už příliš unavená na sprchu i na smývání make-upu. Nemám ani dost energie na čištění zubů. Sundám si hodinky, které jsem dostala od Henrika, a položím je do šuplíku v psacím stole. Kalhoty a triko hodím na židli vedle dveří. Sundám si podprsenku a vlezu pod peřinu.

Když se uprostřed noci probudím, bijí ještě pořád kapky deště do okna. Asi jsem usnula tvrdě, protože jsem neslyšela Henrika a Mila přijet. V místnosti je děsná tma kvůli tlustým závěsům. Za to jsem většinou ráda, dneska mě ale ta temnota dusí.

Jdi na půdu. Podívej se do té kabelky.

Henrik mě drží kolem pasu. Zamručí, když mu nadzvednu ruku. Vylezu z postele a obléknu si župan. Vyklouznu z ložnice a zavřu za sebou dveře. Na chodbě vezmu židli a postavím ji pod poklop, který vede na půdu. Vylezu na ni, chytnu poklop a stáhnu ho. Když v něm zapraská, zadržím dech. Stáhnu žebřík, vylezu po něm a rozsvítím.

Kabelka je v rohu místnosti. Musím nejdřív odsunout pár krabic, abych na ni viděla. Modro-vínová kabelka s kašmírovým vzorem, kterou mi dala před několika lety máma. Zvednu ji, sklouznu na zem a otevřu ji.

Pavouček má hebké a povadlé fialovo-žluté nožky a na tváři široký přihlouplý úsměv. Zatáhnu za provázek, který má pod břichem, ale nic se nestane. Dřív hrával úryvek z písničky o malém pavoučkovi. Přišlo nám to děsně vtipné.

Bílá dečka s šedými hvězdičkami. Modré šatičky s krajkou u krku a na rukávech, jediný kus oblečení, který jsem si nechala. Zabořím do nich nos, ale dnes už jsou cítit jen po naftalínu.

Fotky. Na jedné z nich jsou tři šťastní pubertáci. Daniel, jeho sestra Maria a já.

Skoro celý život jsem měla dlouhé vlasy. Jsou husté, tmavě hnědé a vlnité. Na téhle fotce jsem je měla do půlky zad. Mám na ní žluté šaty s širokým černým páskem kolem pasu. Daniel má ruku kolem mých ramen, vypadá tu celkem nabuřele a sebejistě. Černé vlasy má rozčuchané, jako ostatně vždycky, a má na sobě obnošené džíny a flanelku s ustříhnutými rukávy.

Přemýšlím, kde je dnes. Přemýšlím, jestli je šťastný. Jestli na mě někdy myslí.

Pořádně se podívám na Mariu. Rovné vlasy, které má do pasu, jsou stejně černé jako Danielovy. Podoba s Isabelle Karlssonovou je neuvěřitelná. Mohly by být sestry. Dvojčata.

Ale je to jen náhoda. Musí to být náhoda.

Další fotky. Sedmnáctiletá holka, co drží malé dítě. Sama je vlastně ještě pořád dítě. S dítětem se obě smějí. Obě mají dólíčky na tváři.

Oči mě pálí, otřu si je rukávem županu. Ve spodku kabelky leží červená kniha s tvrdými deskami. Zvednu ji.

29. PROSINCE 1992

Pomoooooc! Do prdele, do prdele, do prdele. Jsem těhotná. Jak se to mohlo stát? Teda, já vím jak. Ale stejně. Takže proto jsem poslední dobou pořád tak unavená. Takže proto jsem tak neskutečně náladová a uřvaná.

Třeba dneska. S Danielem a Pernillou jsme jeli do nákupáku Farsta nakupovat oblečení. Našla jsem tam fakt skvělý džíný, ale nedopnula jsem je, i když to byla moje velikost. Fakt jsem se snažila, ale nemohla jsem je zapnout.

Začala jsem vyšilovat, to přiznávám. V kabině jsem se rozbulela. Daniel to vůbec nechápal a choval se fakt netaktně, což on umí moc dobře. „Dostalas to, nebo co? Tak si zkus větší velikost, vo co jako jde?“ Naštvala jsem se a rozbřečela se ještě víc. Pernilla ho za mě sjela. Vykašlaly jsme se na nákupy a šly jsme místo toho na kafe.

Jak to řeknu mámě? Bude vzteky bez sebe. Helena si bude myslet, že to je něco příšernýho. A Daniel, co ten na to řekne? Bude z něj otec. To jsme neměli v plánu.

Absolutně nezvládám vlastní emoce. Můj život se obrátil vzhůru nohama.

Nemůžu uvěřit tomu, že jsme byli tak blbí. Tak nezodpovědní. Měla jsem spoustu plánů. Co teď budu dělat?

Připadá mi, že šílím. Nejdřív se směju, a po chvíli zase brečím. Mám hroznou radost. Jsem vyděšená k smrti. Lidská bytost. Jen tak, zčistajasna?! Je možný, že toho malého tvora uvnitř miluju už teď?

To dítě chci. Chci ho. Doufám, že i on ho bude chtít, protože nic jinýho než doufat mi nezbývá.

Takže, ahoj a vítěj, ať už jsi kdokoliv. Zbytek bude muset počkat.

Na zastávce Östra je dopravní špička pozdního rána. Susie je na eskalátoru pár kroků pode mnou. Otočila jsem se a všimla si, že se na mě dívá. To znamená, že se s ní budu muset zbytek cesty bavit. Budu se muset snažit vypadat bezstarostně a normálně.

Normálně. Ani nevím, co to slovo znamená.

Být jako kdokoliv jiný?

Naučím se vážně někdy, jak na to? Aby nikdo neviděl, jak jsem divná? Jak jsem zlá?

Zlá. Jinak se to nazvat nedá. Nedělám zlé věci. Ale občas se bojím, že je udělám. Ta nenávisť uvnitř mě, ten neutuchající vztek – to kvůli tomu jsem zlá. Nevím, co s tím dělat. A předpokládám, že to špatně skončí. Tyhle myšlenky, co mám, tyhle pocity, co ve mně vřou, určitě jednoho dne vyústí v něco hrozného. *Jsem už zase melodramatická?*

Vystoupím z eskalátoru a čekám na Susie.

„Čááu, Isabelle!“ vykřikne a jde za mnou. Každá její věta má na konci vykřičník. „Divný, že už neprší! Posledních pár dní bylo počasí úplně k ničemu! Kde je Johanna?“

„Myslím, že si šla koupit něco k jídlu.“

„Šla koupit něco k jídlu,“ zasměje se a napodobuje melodii mého dalarnského přízvuku. To se poslední dobou stává míň než dřív a už se necítím tak trapně jako dřív.

„Kde máme přednášku?“

„Aula Q1,“ odpovím.

„Máš úkol?“

„Jo,“ řeknu. „A ty?“ Pohodím vlasy. *Zlovyk, kterého se snažím zbavit.*

Susie se ušklíbne. „Ty jsi tak neskutečně pilná. Doufám, že mě dneska nevyvolá.“

Celý zbytek cesty proklábosí, vypráví mi, jak je ráda, že už je pátek, upozorní mě na všechny akce, které se konají tento víkend, říká mi o jejich plánech na sobotu, že půjdou ven a jestli bych nechtěla jít s nimi a taky že se její pes včera pozvracel a jestli jsem věděla, že její kamarád je veterinář a, hele, ti vídaj fakt hodně nechutný věci, haha. Připomene mi, že už máme půlku září za sebou, čas utíká hrozně rychle a brzo bude zase pršet.

Poslouchám, občas udělám hmmm. Na chodbě se ode mě oddělí a jde na záchod. Otevřu dveře auly a vejdu. Přednáška začíná až za jedenáct minut. Nejprve se rozhlédnu a pak sejdu schody. Vždycky si vybírám místo na konci třetí řady.

Vždycky si sedám vepředu. *A vždycky chodím včas.* Sedím se zápisníkem a tužkami, připravená udělat si spoustu poznámek. Každé číslo a každé písmeno. Věci si zvýrazňuju různými barvami, podtrhávám si je a kreslím si vztahy mezi informacemi, abych si to líp zapamatovala. Je to taková menší neuróza. To vím. Četla jsem si o tom. Mám takovou menší úchylku na čísla. I když vím, že si to zapamatuju, nebo že je už nikdy nebudu potřebovat, zapíšu si je.

Uvidíme se ve tři dvacet. 15:20.

Z Odenplanu jed' pět set patnáctkou nebo sedmašedesátkou. 515, 67.

Výška – sto šedesát tři centimetrů, váha šestapadesát kilo. 163, 56.

Spousta lidí si myslí, že všechno беру moc vážně. Všichni studenti tady na KTH berou studium vážně, ale i tak se hodně chodí bavit. Často. V pátek bývá ve studentském klubu levné

pivo, taky se tam chodí na společné večere. Pak taky pořádají soutěže v pití piva a různé skupinky organizují akce, při kterých obcházejí všechny hospody v okolí. Na konci zkouškového se vždycky udělá velká oslava. O večírcích na bytech ani nemluvě.

Johanna a Susie se mě pokaždé snaží přesvědčit, abych šla taky, ale byla jsem s nimi jen párkrát. Jediná velká pařba, na které jsem byla, byla oslava prváků minulé jaro.

Není to o tom, že bych se k nim *nechtěla* přidat. Chci být součástí party a chtěla bych, aby to pro mě bylo snazší. Aby bylo snazší zapomenout na to, kdo jsem.

To, že jsem se přestěhovala sem, byl ale nejlepší krok v mém životě. Rázem mi stoupl počet přátel na Facebooku. Mám víc followerů na Instagramu. A taky mám Snapchat. *Zbožňuju to!* Dokumentuju tak svůj každodenní život. Fotím si selfička. Moje digitální realita je úžasná, praštěná, bláznivá. Všichni, kdo vidí moje fotky, vidí život plný nezapomenutelných okamžiků, jsem obklopená úžasnými přáteli, kteří mě zbožňují. Každý lajk a každý komentář mi dělá děsnou radost. Je to povrchní, já vím, ale to je mi ukradený. Na tom není nic špatného. A do minulého léta jsem se socializovala i ve skutečnosti, nejen na internetu.

Ale pak umřel táta.

Koutkem oka zahlédnu pohyb a vzhlednu. Kluk, kterého nepoznávám. Je hezkej. Zeptá se mě, jestli kolem mě může projít, a já cítím, jak rudnu. Postavím se, on se na mě usměje a pak se vmáčkne do uličky. Potom se dlouze podívá na mé krátké šaty a kozačky ke kolenům.

Za poslední rok jsem si zvykla na to, že se na mě kluci dívají. *Doma jsem bývala neviditelná.* Vlasy byly to jediné, s čím jsem byla spokojená. Dokonce jsem na ně byla pyšná. Ale moje tělo? Občas po mně *pokukují*, jako třeba teď. Je to divný. Ale zároveň se mi to líbí. Nikdo se nedívá pod povrch,

nikdo se nedívá za masku. Nikdo nevidí, jaká jsem falešná a zvrácená troska. Dovnitř nikoho nepouštím.

Johanna a Susie mi pomohly se změnou vizáže. Začalo to tím, že jsem si od Johanny půjčila košili, která mi fakt padla. Pak mě donutily, abych si vyzkoušela jedny z jejích nejkratších šatiček. Byly na mě rozhodně moc krátké. Ale o to podle nich šlo. Moje nohy byly výstavní.

Dotáhly mě do obchodů H&M, Monki, Gina Tricot, no prostě všude. Našla jsem nějaké sekáče, které byly mnohem lepší než ty v Borlänge. Úplně jsem vyměnila šatník. Koupila jsem si oblečení v úplně jiných stylech a úplně jiných velikostech než dřív.

Zvykla jsem si na to, že si mě někdo všímá. Uvědomila jsem si, že to není zase tak špatný. Vlastně naopak. Takhle je mnohem snazší se skrývat. Můžete si vybrat, kým v očích druhých budete.

To je mé nově vyhrané vítězství. Má nová síla.

Jediné, co si přeju, je, abych na své skutečné já dokázala doopravdy zapomenout.

A v tom svou roli hraje Stella Widstrandová.

Mé myšlenky přeruší začátek přednášky. Do přestávky pozorně poslouchám a píšu si poznámky. Pak se postavím a nechám lidi v naší řadě, aby kolem mě prošli do uličky. Zvažuju, jestli mám z auly odejít, nebo jestli mám zůstat, a pak uslyším někoho volat jeho jméno.

Fredrik.

Rozhlédnu se po aule. Sedí o pár řad nade mnou. Vzhledne, střetneme se pohledy a on na mě rychle kývne hlavou. *Vím, že na něj zírám příliš dlouho.* Vstane a otočí se, hledá Mehdiho. Něco na něj křikne, ale nepochytím, co mu říkal.

Fredrik je štíhlý a o něco vyšší než já. Má husté blondaté vlasy, které si často přehazuje z jedné strany na druhou, nebo si v nich projíždí prsty. Hodně se směje. Dokážu si představit

jeho sedmiletou verzi na školní fotce. Vypadal by v podstatě stejně, akorát by mu vepředu chyběl jeden zub.

Většinou nosí džíny nebo plátáky do boků a trička. Je to skejták a jednou mě dotáhl na ten svůj longboard. Utíkal vedle mě, držel mě přitom za ruku a hrozně se u toho smál. Když jsem se ptala, proč se tak tlemí, odpověděl, že kvůli tomu, jak u toho ječím jako holka. Je roztomilej, pohodovej, hezkej. A dobře tancuje. To vím z vlastní zkušenosti, z večírku z prváku.

Nikdy se nesmí dozvědět, jaká ve skutečnosti jsem.

Vedle něj sedí nádherná brunetka, štíhlá jako proutek. Postaví se, zatáhne ho za ruku a on se na ni podívá. Zasměje se tomu, co mu říká, a společně jdou po schodech k východu. Očividně už mě má plný zuby. Možná něco tuší. Možná to ví.

Možná, že všichni ví, co je se mnou špatně.

Zase se posadím. Přála bych si, aby můj život vypadal jinak. Přála bych si zapadnout, být jako všichni ostatní. Aby ve mně nežil můj vlastní stín. Abych neměla co skrývat. Ale můj život není jako život všech ostatních.

A je to její vina.

Chci se pomstít.

Chci, aby trpěla tak jako já.

Chci, aby přestala existovat.

Chci, aby umřela.

STELLA

Bum, bum, bum. Zvuk basketbalových míčů odrážejících se od zdi a podlahy. Tu a tam se míč s rachotem odrazí od desky se sítí. Je to ohlušující rámus.

Mířím dolů po schodech mezi sedačkami ve sportovní hale Vasalund v Solně. Pevně svírám papírový kelímek s horkou kávou. Posadím se, kývnu na pár známých tváří a pak vytáhnu telefon, abych se vyhnula jakýmkoliv rozhovorům. Celý týden trávím tím, že chodím do práce, poslouchám pacienty, kupuju potraviny, vařím večeře, peru. Předstírám, že se nic nezměnilo. Ale nedokážu myslet na nic jiného než na Isabelle Karlssonovou. Myslím na ni pořád. Bylo mi jedno, že byl Henrik každý den až do noci v práci a že Milo chodil skoro pořád ven s kamarády.

Marcus mi pošle esemesku: Co večeře ve středu, šlo by? Brácha říkal, ať napíšu tobě. Henrikova mladšího bratra jsem vždycky měla ráda, ale momentálně se nechci vídat s nikým. Stejně odepíšu, že se těšíme, až se konečně seznámíme s jeho novou slečnou. A samozřejmě, že se těšíme i na něj a děti.

Další máma některého z basketbalistů se mě zeptá, jestli si může přisednout. Posunu se na lavičky a podívám se na hráče. Milo dribluje na druhé straně hřiště. Mávnou na něj, ale nevidí mě. Vytáhnu z kabelky deník a položím si ho na kolena. V pubertě jsem si deník psala téměř denně a tenhle byl můj poslední.

Je v něm samozřejmě spousta stránek o Danielovi, ale také o tom, čeho jsem v životě chtěla dosáhnout. Ukrývají se tam myšlenky, plány a sny mého náctiletého já. Chtěla jsem být švadlena. Hrnčířka. Zvažovala jsem práci v módním průmyslu nebo navrhování interiérů. Chtěla jsem dělat úplně všechno. Chtěla jsem umět od všeho trochu, dělat něco kreativního, chtěla jsem cestovat po světě, trávit každý měsíc jinde.

Daniel mé sny nesdílel. Cestování, studium nebo učení se nových jazyků ho nezajímalo. Chtěl zůstat v Kungsängenu a otevřít si vlastní autodílnu. Ke spokojenosti mu stačila ta jeho auta, závody v ulicích a pár pivek s přáteli o víkendu. Byli jsme děsně odlišní. Ale já se do něj zamilovala a byli jsme šťastní.

Na podzim roku 1992 jsme spolu trávili každou vteřinku. Projížděli jsme se v jeho červené impale, bavili jsme se, neměli jsme ani ponětí o tom, co si pro nás život chystá. Oba jsme si to dítě chtěli nechat. Dokonce jsme se bavili o tom, že jich budeme mít víc.

Psala jsem o svém těhotenství, o tom, co očekávám, a o tom, jak moc se bojím. O pohledech jiných lidí. Byli jsme pubertáči, kteří čekali dítě, a ne každý sdílel naše nadšení.

Porod, první okamžik, kdy jsem si ji přidržela k prsu. Daniel měl slzy v očích a já držela Alice v náručí.

Okamžik, kdy jsme poznali človička, který nám obrátil život naruby. Jak voněla. Nemohla jsem se její vůně nabažit. Její roztomilá pusinka. Její dólíčky.

Myslela jsem si, že budu čtení toho deníku prožívat o něco víc. Že mě každé slovo zasáhne, rozradostní a rozesměje, nebo rozesmutní a rozbřečí. Upřímně si moc z těch zapsaných věcí nepamatuju. Je to jako by mi ten příběh vyprávěl nějaký známý.

Důležité je, abych nemyslela na ten samý den o rok později. Tyhle dveře musím nechat zavřené. Nevím, jestli mám

na tu bolest dost síly, jestli bych se zvládla vyrovnat se všemi výčitkami svědomí. Prostě si nemyslím, že bych to zvládla, bojím se, že bych se pocitem viny nechala stáhnout ke dnu.

Proč jsi tam nebyla?

Trhnu sebou, když někdo trefí koš a muži za mnou se rozeřvou.

Milo jde do protiútoků a dribluje přes hřiště.

Když byl mladší, chodila jsem na každý trénink, na každý zápas. Jak na basket, tak na tenis. I když už to nebylo třeba, stejně jsem tam chodila. Teď je mu třináct. Hlídám ho s přehnanou úzkostlivostí. Je to moje jediné dítě.

Přemítám, kdy jsem o něm přestala uvažovat jako o svém druhém dítěti.

Oba dva mají můj úsměv. Milo má mé kudrnaté vlasy a Alice moje oči. Jinak jsou oba po otcích.

Alice. Daniel.

Milo. Henrik.

Jiné životy.

Je možné, že se ty dva světy střetly?

A co to se mnou udělá? Co to udělá s mojí rodinou?

Určitě je to jen náhoda. Určitě jsem si to jen představovala. Strávila jsem dost času doufáním a vírou, že to dobře dopadne. Víc úzkosti a zbytečného napětí už nezvládnu. Nic nezmění to, co se stalo. Čas, o který jsem přišla, se už nikdy nevrátí.

Při odchodu ze sportovní haly vyhodím deník do koše.

29. ČERVENCE 1993

Je ze mě máma!

Alice Maud Johanssonové je dneska týden.

Ted' už vím, že je to něco nepředstavitelnýho. Můj život se naprosto změnil.

Kdo by řekl, že jsem k někomu schopná cítit okamžitou lásku. Ona je to nejdokonalejší, co si jen umím představit. Malinká, má buclaté prstíky na rukou i na nohou. Do každé strany jí trčí spousta vlásků. Narodila se s vlastní chlupatou čepicí, řekl Daniel. Jako on. Husté, černé vlasy.

Má nejroztomilejší pusinku na světě. Řekla bych, že má i d'olíčky. Obzvlášť nalevo, jako já. Její pravé ucho vypadá jako Danielovo a Mariino. Má elfí uši. Je to dědičný.

Podobá se spíš tátovi, ale má moje oči. Je to taková míchanice nás obou. Nikdy jsem nebyla šťastnější.

A taky je hrozně bezbranná, její život je na mě naprosto závislej.

Je to spousta zodpovědnosti.

A přitom to není tak dávno, co jsem se domů dobelhala s taškama s nákupem – za což mě Daniel pěkně zcupoval. Prý bych neměla zvedat nic těžšího než krabici mlíka nebo bochník chleba. Pak si položil ucho na břicho a poslouchal. Zpíval mýmu břichu písničky od Elvise, Teddy Bear a Love Me Tender. Pak zmlkl a s rozšířenýma zorničkama se na mě podíval a zašeptal mi, že cítil, jak se tam hýbe. Pak mi rukama přešel po bříše, hledal v něm naše dítě, snažil se najít

její nožičku. To bylo teprve před týdnem. Připadá mi to jako před stovkami let.

Rodila jsem celou noc. Šíleně to bolelo a myslela jsem, že snad nikdy nevyleze. Bylo to příšerný, ale taky to byl největší zážitek v mém životě. Když mi ji konečně položili na prsa, byla celá modrá a zvrásněná. Svýma velkýma kukadlama se mi podívala do očí, byl to ten nejkrásnější moment na světě.

Daniel mě v takových bolestech viděl nerad. Mačkala jsem mu ruku tak silně, že si myslel, že omdlí – to mi později sám řekl.

A pak fakt omdlel! V tu chvíli, kdy se Alice narodila. Skácel se jako strom a praštil se hlavou o židli. Nechce, abych o tom mluvila, ale u pěšinky má pět stehů. Má láska. Můj statečnej hrdina.

Když ji poprvé držel v náručí, rozbřečel se. Miluju ho víc než kdy dřív.

Dnes tu byla máma a Helena. I když si máma myslí, že jsme na děti moc mladí, skoro nemohla Alice pustit z náručí. Helena byla taková odměřená jak vůči mně, tak vůči Danielovi. Pořád se v jeho přítomnosti nemůže uvolnit. A nechtěla si pochovat mou dcerku. Z toho mi bylo smutno.

Čím jsme starší, tím odlišnější jsme.

Jsem hloubavější a možná jsem spíš introvert. Ale jak se vůbec může člověk v životě někam posunout, pokud se neohlíží zpátky a nezamyslí se nad tím, co se stalo? Má sestra zase raději něco dělá, než přemýšlí. Udělá, co je potřeba, a je jedno, jak se cítí. Já jsem omylem otěhotněla a nevím, co s vlastní budoucností – ona se soustřeďuje na ty nejmenší detaily.

Prála bych si, aby to bylo jinak? Jak bych mohla? Kdo bych pak byla?

Život je nepředvídatelnej. Stát se může cokoliv.

Je jedno, jak moc dumám a jak moc Helena plánuje, ani jedna z nás nemůže vědět, co máme od života čekat. A není to právě to, co je na životě zajímavé? Vím, začínám plácát nesmysly. Zním jako puberták, co se snaží znít hrozně moudře.

Měla bych jít spát. Daniel a Alice leží vedle mě, oba spí jako dudek. Má rodinka.

STELLA

Dnes je středa. Čas utíká neuvěřitelně pomalu.

Dopiju ranní kávu, hrníček dám do myčky a zaklapnu deník, který leží na stole. Vyhazovat ho byla blbost. Jako by to něco mohlo změnit. Když jsme došli k autu na parkovišti, přikázala jsem Milovi, ať na mě počká. Doběhla jsem zpátky a vytáhla deník z koše. Otřela jsem ho a uložila zpátky do kabelky.

Nakonec mi při pročítání znovu oživil minulost. Přesně jako jsem to původně čekala. Pocit viny, úzkost. To, co jsem udělala, to, co nejde vrátit zpátky. Ale nemám na výběr, život jde dál. Snažila jsem se předstírat, že se nic nestalo. Henrik se to nesmí dozvědět. Zatím ne.

Zamknu dveře a zaměřím k autu, když na mě zavolá a zamává soused. Johanu Lindbergovi se nějak daří být vždycky venku, zrovna když odcházíme z domu nebo když se vracíme. Nedávno ho vyhodili z pozice finančního poradce ve velké investiční společnosti. Okamžitě ho propustili, když zjistili, že fotky penisu, které chodily e-mailem jeho kolegyním, posílal on. Ale samozřejmě ho propustili se zlatým padákem. Když muž na jeho úrovni překročí všechny meze, přistane do měkkého. Johan Lindberg už nikdy nebude muset pracovat. Říkáme mu investor. Pořád se motá kolem domu, vychloubá se svým novým životem intradenního obchodníka. Je neškodný, jen otravný, i když se s ním dá občas příjemně popovídat. Ale dneska na to nemám náladu, takže na něj jen mávnu a odjedu.

Projdu kolem recepce a pozdravím Renatu. Zeptá se mě, jak mi je, a řekne mi, že jsem hrozně pobledlá. Neřeknu jí nic o probdělých nocích nebo o tom, že mi ani nechutná jíst. Místo toho se usměju a svedu to na geny, vždyť jsem přece bleďá pořád. Zasměje se. I já se na ni usměju a pak pokračuju chodbou ke kanceláři. Pověsím kabát a přezuju si boty. Posadím se ke stolu, vytáhnu si diář a svůj MacBook Air. Procházím diář a projdu si dnešní sezení. Dvě ráno, po obědě skupinová terapie a jedno sezení poté.

Je to devět dní od chvíle, kdy jsem ji potkala. Ženu, která si říká Isabelle Karlssonová. Devět bezvýznamných dnů. Devět dní dusivé nicoty. Pila jsem víc, než bych měla. Léčila jsem se alkoholem, samozřejmě, co jiného?

To červené víno, které Henrik neustále kupuje, mi nechutná. Víno mi vlastně nechutná vůbec. Má divnou chuť, bolí mě z něj hlava a pokaždé, když vypiju víc než dvě sklenky, je mi z něj zle. Ale posledních pár nocí jsem ho vyzunkla jen proto, abych vůbec usnula. Je to pořád lepší než prášky na spaní. Mozek mi po nich další den vůbec nefunguje. Víím ale moc dobře, že alkohol není řešení. S každým douškem se zvyšuje riziko, že do toho spadnu zase.

Nejistota mě ubíjí. Nevím nic určitého, nemůžu utiřit roj myšlenek a otázek, které kolem mě bzučí. Neustále přecházím od jistoty k nejistotě. Jsem si naprosto jistá, že se moje instinkty nepletou, a pak jsem si naprosto stejně jistá, že se mýlím. Mám příšernou náladu, nemám vůbec trpělivost.

Isabelle Karlssonová. Dnes přijde na skupinovou terapii poprvé. Nevím, kdy naposled jsem byla ze skupinovky takhle nervózní. Nebo vyděšená. Možná si už jako psychoterapeutka nejsem tak jistá v kramflecích jako dřív. Ale ne. Víím, že to, co se stalo Lině Niemiové, nebyla moje vina. V tom, co dělám, jsem dobrá.

Stejně jsem na ten problém měla přijít dřív. Dlouho jsem se snažila, ale nedokázala jsem jí pomoci. Nakonec na mně byla závislá a chtěla, abych tu pro ni byla pořád.

Lina Niemiová nafingovala pokus o sebevraždu poté, co jsem se ji rozhodla předat někomu jinému. Minulý květen si vzala hrst antidepresiv a zapila je alkoholem. Našla ji její matka. Strávila noc v nemocnici s bolestmi břicha, to bylo celé.

Nikdy nebyla v ohrožení života. Ale Lina tvrdí, že skoro umřela. Podle ní je to celé moje vina, protože jsem během sezení nebyla dost vnímavá. Prý mi na jejích problémech nezáleželo, prý jsem nereagovala na její volání o pomoc. Řekla, že jsem neprofesionální a že jsem v ní budovala destruktivní závislost na mé pomoci.

Linini rodiče poslouchali jen ji. Což je asi pochopitelné. Ale pak o mě Linina matka začala psát blog. Jsem manipulátorka, používám pochybné metody, dělá mi dobře, když mě někdo potřebuje. Mé jméno nezmínila, ale na Kungsholmenu není moc psychoterapeutů s iniciály SW.

I přes to všechno mě šokovalo, když mě nahlásili na Inspekci zdravotnictví a sociálních služeb. Docela mě to dostalo. Pochybila jsem nějak při léčbě Liny? Analyzovala jsem si její případ několikrát a pokaždé jsem došla ke stejnému závěru.

Ne, nepochybila.

Přesto si ani zdaleka nejsem jistá, že mí kolegové sdílí ten samý názor. Samozřejmě, že si chtějí krýt záda. Několikrát se mě zeptali, jestli jsem si vážně nevšimla nějakých známek sebepoškozování. Pokaždé jsem je ujistila, že jsem pro Linu Niemiovou udělala všechno, co jsem mohla. Mí kolegové mě taky nabádali, ať si dám pauzu, dokonce mi navrhli, ať si vezmu dovolenou. Ujasnila jsem jim, že si nemyslím, že bych něco takového potřebovala.

Lininu složku jsem předala k přezkoumání a svou verzi příběhu jsem poskytla odborům. Teď čekám na jejich rozhodnutí.

Momentálně si nemůžu dovolit žádné další stížnosti.

S Isabelle musím jednat profesionálně. Problém je v tom, že nevím, co má v úmyslu. A to mě děsí.

Někdo zaklepe na dveře. Je devět. Přišel můj první pacient.

Za pár minut bude jedna. Mám čím dál větší strach. Další panickou ataku nezvládnou. Snažím se uklidnit. Snažím se nenechat ovládat emocemi. Snažím se myslet racionálně, snažím se vidět všechno jasně.

Je to jen strážník tvé představitivosti, Stello.

Existuje racionální vysvětlení. Je to náhoda.

Je to nedorozumění.

Nemůže to být ona.

Nádech. Výdech.

Nepomáhá to.

Nic nepomáhá.

Úzkost mi ohryzává vnitřnosti a vidím jen rozmazaný bod světla.

Vyběhnu na chodbu a letím na toalety. Klesnu před záchod na kolena a vyzvracím se. Pak se postavím, držím se umyvadla a zavřu oči. Počkám, až se mi přestane motat hlava.

Vypláchnu si ústa, čelo a zbytek obličeje si utřu papírovým kapesníkem. Pozorně sleduju vlastní výraz v zrcadle. Pokuším se o úsměv. Odejdu ze záchodů do společenky.

Kolem kulatého koberce je rozestaveno devět židlí. Někdo – nejspíš Renata – společenku vyvětral, je tu cítit svěží vzduch. Posadím se do své obvyklé židle a donutím se uvolnit a dýchat zhluboka.

První vejde Sonja a posadí se na židli vedle mě. Až sezení skončí, odejde jako první. Má sociálně-úzkostnou poruchu

a chodí na skupinovku ze všech nejdéle. I přesto nikdy nic neříká. Pozdravím ji a ona mi odpoví mávnutím ruky.

Moje křeslo je zády k oknům. Nalevo ode mě je další zeď s vysokými okny, dveře jsou napravo. Podívám se na hodiny a pak pohledem sklouznu k hodinkám na zápěstí. Pokaždé přijdu na sezení o něco dřív a každé sezení ukončuju přesně po devadesáti minutách.

Ještě dvě minuty.

Isabelle Karlssonová pořád nikde.

Clara už sedí na místě, protože se vždycky bojí, že přijde pozdě.

Sedí nalevo ode mě. Má na sebe hrozně vysoké nároky. Má dobrou práci, je projektová manažerka v úspěšné mediální společnosti, ale pořád o sobě pochybuje.

Je tu i Magnus. Sedí naproti mně, pohledem přilepený na svoje staré boty. Vzhledne, odsune si vlasy z očí a zase se podívá na boty. Chronická deprese.

Isabelle otevře dveře.

Černé, lesklé vlasy má stažené do culíku. Má na sobě světle modré džíny, černý top, tmavě hnědou koženou bundu. Opatrně za sebou zavře dveře a sklouzne na židli vedle Sonji.

Dojde mi, že jsem zadržovala dech, a tak vydechnu.

V její tváři se nedá číst. Odolám nutkání na ni zírat. S úlevou mi dojde, že ty velké emoce z našeho posledního setkání se nevrátí. Zase tolik se Marii, Danielově sestře, nepodobá. Alespoň se o tom snažím sama sebe přesvědčit.

Střetneme se pohledem. Dojde mi, že to není náhoda.

Existuje důvod, proč tady Isabelle je.

Musela si mě najít, aby přišla na to, kdo jsem, není tu kvůli terapii. Musím zjistit, co přesně hledá. Musím zjistit, co chce a proč je kolem toho tak tajnůstkářská. Než seberu odvahu postavit se jí čelem. Všechno by bylo mnohem snazší, kdyby ke mně byla upřímná. Nevím, proč není.

Už chci začít, ale v tu chvíli otevře dveře Arvid a vejde rychle dovnitř. Klesne na židli vedle Magnuse. Zdlouhavě se na něj podívám a doufám, že chápe, že se mi jeho neustálé pozdní příchody nelíbí. Ignoruje mě. Vytáhne žvýkačky a jednu si hodí do pusy.

Začnu: Vítejte. Jak jsem se zmiňovala minulý týden, máme tu nováčka. Jmenuje se Isabelle.

Chvilé ticha. Všichni se na ni podívají. Usměje se, předstírá stydlivost. A jde jí to. Kde se naučila tak přesvědčivě lhát?

Magnus: Anna podle mě neměla odcházet. Zrovna se někam začínala posouvat.

Clara: Tvrdila, že sem přestala chodit právě proto, aby se v životě zase posunula někam dál. Ty to říkáš spíš kvůli sobě, protože nemáš rád změny.

Magnus: Možná. Ale stejně.

Ticho.

Clara: Jaký jsi měl týden, Arvide? Neříkal jsi, že pojedíš za vašima?

Arvid: Ach jo. Myslel jsem, že se tam zblázním. Víkend s rodinou je fakt nesnesitelná noční můra. Ségra se chovala divně, jako obvykle. Táta chlastal a máma byla na nervy. A pak jsme si před ostatními příbuznými hráli na šťastnou rodinku. Panebože. Naprosto kurevská faleš.

Dveře se otevřou, vejde Pierre.

Pierre: Omlouvám se. Dopravní zácpa.

I jemu věnuju dlouhý pohled. Pochybuju, že si ho vůbec všiml. Pierre se posadí na židli vedle Isabelle. Ta je zdánlivě v rozpacích.

Zase já: Vítej, Pierre. Jsem ráda, že jsi to stihl. Jak už jsem řekla ostatním, dneska se ke skupině přidala Isabelle.

Pierre: Ahoj, Isabelle. Doufám, že nám toho řekneš víc než někteří jiní tady.

Významně se podívá na Sonju. Isabelle sklopí pohled na koberec. Naštvalo ji to?

Pierre: Terapie ti je úplně k ničemu, když tu ani nekvákněš. Takže, proč jsi tady?

Isabelle: Nedávno mi umřel táta.

Hlas jí přeskočí. Odkáže si, podívá se na mě a pak zase sklopí pohled. Vypadá vážně smutně. Spletla jsem se v ní? Nebo to zase hraje?

Isabelle: Seběhlo se to hrozně rychle. Zrovna jsem ke všemu nebyla doma. Nemohli jsme se spolu ani rozloučit. Ani jsem nevěděla, že je nemocnej.

Arvid: Doma? Odkud jsi? Máš dalarnský přízvuk, nebo se pletu?

Isabelle: Jo, jsem z Borlänge.

Zrudne. Jestli to jen hraje, tak je v tom fakt dobrá.

Isabelle: Přestěhovala jsem se sem před rokem v srpnu, kvůli škole.

Já: A v Dalarně ses narodila?

Zbytek skupiny je překvapený z tak přímé otázky. Ale nemůžu si pomoci.

Isabelle: Narodila jsem se v Dánsku. Ale většinu života jsem strávila v Borlänge.

Magnus: A jak se ti líbí ve Stockholmu?

Isabelle: Jsem tu vlastně jenom díky tátovi.

Zasměje se, je v rozpacích. Snažím se ji podpořit úsměvem. Nevím, co si o tom mám myslet. Je vážně Marii podobná? Možná se pletu.

Já: Zní to, jako byste si s otcem byli blízcí?

Isabelle se na mě podívá. Její pohled je vzdorovitý a pohrdavý. Agresivní. Ví to. O tom už vůbec nemusím pochybovat. Ví to. Ale vidí na mně, že to vím i já? Vidí, že vím, kdo je? A jestli ano, dochází jí, že jsem tu její hru prokoukla?

Isabelle: Táta byl pro mě všechno. Proto mě tak šokovalo, když jsem zjistila, že není můj skutečný táta.

A teď se k tomu dostáváme. Teď to přijde. Za chvíli budou všichni vědět, proč sem přišla.

Arvid: A ty sis myslela, že je to tvůj biologický otec?

Isabelle: Ano. Adoptoval si mě, když potkal mou matku. Nevím, kdo je můj skutečný táta.

Adoptovaná?

Řekla mi to během naší první schůzky? Nevzpomínám si. A kdo je ta žena, kterou nazývá matkou? Je to skutečně její matka? Její biologická matka?

Rozhovor pokračuje dál, ale nedokážu se na ničí slova soustředit. Nezastavil se čas? Nebo utíká rychleji než obvykle?

„Stello? Děkujeme za dnešek?“

Proberu se, pohledem se střetnu s Pierrovým posměšným pohledem a podívám se na hodiny na zdi. 14.33. Hodinky mi ukazují ten samý čas. Nevím, jestli můžu věřit vlastnímu hlasu, a tak jen kývnu a vstanu.

Je mi jasné, že jsem se chovala zvláště. Přetáhli jsme, většinu času jsem nedávala pozor, položila jsem Isabelle přímou otázku a neměla jsem pro to žádný zjevný důvod. Většinou mluvím, jen když se konverzace nikam nehýbe, občas abych někomu pomohla se vyjádřit. Ale tohle jsem nikdy neudělala. Ne takhle nešikovně.

Sonja je u dveří jako první, ostatní jdou za ní. Já většinou taky hned odcházím. Ale dnes tu stojím dál, nemůžu se hnout. Cítím, že mi páchne dech. Mám zpocené podpaží a doufám, že to není vidět.

Nemůžu spustit oči z Isabelle.

Přehodí si batoh přes rameno. Když se otočí, zhoupne se jí culík.

Pravé ucho má špičaté a je trochu delší než to druhé.

Na světě jsou jen dva lidi, co mají podobné ucho.

Její pravé ucho vypadá úplně stejně jako Danielovo a Mariino.

Když si to uvědomím, je to jako rána do břicha. Zase se mi udělá zle.

Slyším Danielův hlas. Stejně zřetelně, jako by se mnou stál v jedné místnosti. *Jo, mám elfí ucho, budeš si kvůli tomu ze mě furt dělat srandičky? Sama moc dobře víš, že to znamená akorát tak to, že díky mně budeš mít kouzelnější život, Stello.*

„Isabelle?“ vyhrknu.

„Ano?“ zareaguje.

Chci jí říct, že jsem na tenhle den čekala víc než dvacet let. Chci k ní jít a obejmout ji a nikdy ji nepustit.

„Děkuju za dnešek,“ zašeptám. Nic víc nezvládnou.

Isabelle se usměje. Ďolíček na tváři se jí prohloubí. Pak odejde.

Je pryč.

Ponořím se do křesla, zavřu oči a stisknu třesoucí se ruce v pěst.

Pohřbila jsem tě. Stáli jsme na hřbitově u tvého náhrobního kamene. Brečeli jsme a loučili jsme se s tebou.

Přesto jsem tě nikdy nepřestala hledat. Hledala jsem tě v každém davu, v každé tváři, v každém autobuse, na každé ulici. Rok co rok.

Doufala jsem. Přála jsem si to. Čekala jsem. Jednoho dne se mi vrátíš.

Ale pak jsem přestala. Přestala jsem doufat, přestala jsem si přát. Můj život musel jít dál. Buď to, nebo bych tě musela následovat, musela bych sama zmizet. A tak jsem se rozhodla jít dál. Kvůli sobě i kvůli svému synovi. Co se pokazilo?